

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 016067 15 U

Dana, 30.11.2015. godine

Okružni sud u Banjoj Luci po sudiji pojedincu Stamenić Darku uz sudjelovanje Ahmetović – Ramić Alme, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana "Borba protiv korupcije BiH" Transparency International Bosne i Hercegovine, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužilac), protiv Ministarstva zdravlja i socijalne zaštite, ulica Trg Republike Srpske broj 1, Banjaluka (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, zbog „ćutanja uprave“, donio je dana 30.11.2015. godine, sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i slijedom toga nalaže se Ministarstvu zdravlja i socijalne zaštite Republike Srpske, da u roku od 30 dana od dana prijema ove presude donese odluku po žalbi tužioca izjavljenu protiv akta broj: 11/02-053.2-19/14 od 02.07.2014. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Tužbom podnesenom ovom sudu dana 23.02.2015. godine, tužilac je pokrenuo upravni spor protiv tuženog, zbog „ćutanja uprave“, navodeći da tuženi u zakonom propisanom roku u smislu odredbe člana 17. ZUS-a, nije odlučio o žalbi broj: 14-FOI (542) od 03.10.2014. godine, izjavljenoj protiv dopisa tuženog broj: 11/02-0532.2-19/14 od 02.07.2014. godine, kojim je po treći put odbijen njegov zahtjev za pristup informacijama. Predlaže da sud uvaži tužbu i dosudi troškove upravnog spora.

Tuženi u odgovoru na tužbu navodi da je aktom broj: 11/02-053.1-24/14 od 15.04.2014. godine, dostavio odgovor tuženom da nije u mogućnosti da dostavi kopije traženih ugovora, obzirom da isti sadrže podatke koji se smatraju ličnim (JMBG, broj LK, broj bankarskog računa, adresa stanovanja itd.), da bi aktom broj: 11/02-053.2-19/14 od 02.07.2014. godine, obavjestio tužicoa o broju zaključenih ugovora i ugovorenoj vrijednosti za izvršenje radova po istom, te poslovima koji su bili definisani ugovorom između ugovornih strana. Znači, u konkretnom slučaju postupano je u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama i Zakonom o zaštiti ličnih podataka.

Razmotrivši tužbu i odgovor na tužbu po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da se tužilac 01.04.2014. godine, obratio tuženom sa zahtjevom za pristup informacijama – zaključenim ugovorima o djelu i trošenju sredstava za ove namjene u 2012. i 2013. godini, nakon čega je tuženi dopisom broj: 11/02-053.1-24/14 od 15.04.2014. godine, obavijestio tuženog da nije u mogućnosti dostaviti tražene ugovore, jer je to u suprotnosti sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka. Nakon toga, tužilac se dopisom od 30.04.2014. godine, ponovo obratio sa navedenim zahtjevom, pozivajući se pri tome na odredbe člana 4, 10. i 11. Zakona o slobodi pristupa i informacijama RS (Službeni glasnik Republike Srpske

broj:20/01), a zatim urgencijom od 21.05.2014. godine, zahtjevao postupanje tuženog po tom zahtjevu, nakon čega je tuženi aktom broj: 11/02-053.2-19/14 od 02.07.2014. godine, obavijestio tuženog da zbog zaštite trećih lica tj; ugovornih strana, bez njihove saglasnosti ne može dostaviti tražene ugovore, uz obavijest da je za traženi period 2012. i 2013. godine, zaključio 10 ugovora o djelu, ukupne vrijednosti 10.48800 KM, gdje se sadržina ugovora odnosi na poslove profesionalnog prevodenja dokumenata stručnih poslova iz oblasti jonizirajućeg i nejonizirajućeg zračenja, kao i poslova vezanih za unapređenje naučne saradnje u oblasti zdravstva. Međutim, ovim aktom tuženog, tužilac nije bio zadovoljan, pa je dopisom od 08.07.2014. godine, po treći put zahtjevao postupanje po zahtjevu tj; dostavljanje ugovora o djelu, uz napomenu tuženom ukoliko istom ponovo ne udovolji postupi u skladu sa odredbom člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS i Zakona o opštem upravnom postupku, tako što će takvu odluku dostaviti u formi upravnog akta. Tuženi niti tom zahtjevu nije udovoljio, iako je u vezi s tim tužilac podnio urgenciju dana 07.08.2014. godine, a potom i žalbu zbog ćutanja uprave 03.10.2014. godine, po kojoj tuženi nije postupio uprkos urgenciji od 24.12.2014. godine, da to učini, uz upozorenje na posljedice ne postupanja, u smislu odredaba ZUS-a. Kako tuženi nije postupio po prednjem, tužilac je podnio tužbu zbog ćutanja uprave.

Odlučeno je kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Naime, odredbom člana 17. stav 1. ZUS-a, propisano je da stranka ima pravo pokretanja upravnog spora, ukoliko drugostepeni organ nije u roku od 60 dana ili u posebno propisanom kraćem roku donio rješenje po žalbi protiv rješenja prvostepenog organa, a ne donese ga ni u daljem roku od 15 dana od ponovljenog traženja (ćutanje drugostepenog organa).

Inače, u upravno-sudskom postupku, kada se radi o tužbi zbog „ćutanja uprave“, sud ispituje samo da li su ispunjeni formalni uslovi za podnošenje ove tužbe, a to je da li je „ćutanje uprave“ konačno sa stanovišta upravnog postupka tj; da nije odlučeno po žalbi i da je stranka urgencijom (ponovljenim zahtjevom) tražila donošenje upravnog akta po izjavljenoj žalbi, s tim da se u ovakvoj vrsti spora sud ne upušta u meritum same upravne stvari.

Valja istaći, da Zakon o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01) u odredbi člana 4. propisuje da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa radi promocije transparentnosti i odgovornosti tih organa u skladu sa javnim interesom, s tim što ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima, kako je to utvrđeno odredbama člana 6, 7. i 8. navedenog zakona. Nadalje, u odredbi člana 10. navedenog zakona, propisano je da ako je deo traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav deo i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive, dok je odredbom člana 14. stav 3. istog zakona, propisano da ako se odbiju pristupi informaciji, bilo djelomično ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva, s tim da dopis treba da: a) sadrži zakonski osnov za status izuzeća informaciji, uz navode članova ovog zakona na koji se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa i b) obavještava podnosioca zahtjeva o pravu podnošenja žalbe, određenom organu, a što uključuje neophodne podatke za kontakt takvim organom, krajnji rok za podnošenje žalbe, kao i troškove podnošenja žalbe. Uz to, nesporno je da privatnost i drugi legitimni privatni interesi mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, ali u tom slučaju javni organ provodeći test javnosti mora utvrditi da li zaštita privatnog interesa ima prevagu nad interesom javnosti da sazna određene

podatke, ili da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa tim podacima od štete koju bi eventualno trpila lica na koja se odnose ti podaci.

U konkretnom slučaju, tužilac se 01.04.2014. godine, obratio tuženom sa zahtjevom za pristup informacijama tj; da mu se dostave kopije zaključenih ugovora o djelu i trošenju sredstava za ove namjene u 2012. i 2013. godini, nakon čega ga je tuženi dopisom broj: 11/02-053.1-24/14 od 15.04.2014. godine, obavijestio da to nije u mogućnosti dostaviti, jer je traženo u suprotnosti sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka. Nakon toga, tužilac se ponovo dopisom od 30.04.2014. godine, obratio sa identičnim zahtjevom, a potom urgencijom od 21.05.2014. godine, zahtjevao postupanje po ponovljenom zahtjevu, pa je tuženi aktom broj: 11/02-053.2-19/14 od 02.07.2014. godine, obavijestio tužioca da zbog zaštite trećih lica (ugovorne strane), tj; bez njihove saglasnosti, ne može dostaviti traženo, uz pojašnjenje da je za traženi period 2012. i 2013. godine, zaključio 10 ugovora o djelu, ukupne vrijednosti 10.488,00 KM, pri čemu se sadržina tih ugovora odnosi na poslove profesionalnog prevođenja dokumenata stručnih poslova iz oblasti jonizirajućeg i nejonizirajućeg zračenja, kao i poslova vezanih za unapređenje naučne saradnje u oblasti zdravstva. Kako i ovim aktom tuženog, tužilac nije bio zadovoljan, to je dopisom od 08.07.2014. godine, ponovo zahtjevao dostavljanje navedenih ugovora, uz poziv tuženom da mu se ukoliko traženom zahtjevu ne udovolji, dostavi odluku u formi upravnog akta, u skladu sa odredbom člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, odnosno Zakona o opštem upravnom postupku. Na ovaj zahtjev tuženi nije reagovao, uprkos urgenciji, odnosno žalbi zbog ćutanja uprave, zbog čega je ovom sudu i podnio tužbu "zbog ćutanja uprave".

Shodno navedenom, aktom tuženog broj: 11/02-053.2-19/14 od 02.07.2014. godine, bez obzira na njegove formalne nedostatke u smislu odredbe člana 194., člana 197. stav 2. i stav 3. i člana 230. stav 1. Zakona o opštem upravnom postupku (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 13/02, 87/07 i 50/10, u daljem tekstu: ZOUP), odlučeno je o zahtjevu tužioca broj: 14-FOI (542) od 30.04.2014. godine, kojim se traži dostava kopija svih ugovora o djelu, koje je Ministarstvo zdravlja i socijalne zaštite zaključila u 2012. i 2013. godini, tako što je zahtjev odbijen u dijelu traženog, odnosno o istom odlučeno na način da je tužilac obavješten o broju i vrijednosti zaključenih ugovora. Protiv, ovakve odluke tuženog u konačnom tužilac je izjavio žalbu "zbog ćutanja uprave" broj: 14-FOI (542) od 03.10.2014. godine. Međutim, kako tužilac nije bio zadovoljan aktom tuženog od 02.07.2014. godine, to je istog dopisom od 08.07.2014. godine, pozvao da mu odluku o njegovom zahtjevu dostavi u formi upravnog akta, u skladu sa odredbom člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, a što tuženi i pored uregencije, odnosno žalbe nije učinio. Znači, tuženi je bio dužan da po zahtjevu tužioca postupi u smislu odredbe člana 14. stav 3. tačka b) Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, koji jasno propisuje da ako se odbije pristup informaciji, bilo djelomično ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ će dopisom o tome obavjestiti podnosioca zahtjeva o pravu podnošenja žalbe, određenom organu, a što uključuje neophodne podatke za kontakt takvim organom, krajnji rok za podnošenje žalbe, kao i troškove podnošenja žalbe, čega u konkretnom slučaju evidentno nema u aktu tuženog broj: 11/02-053.2-19/14 od 02.07.2014. godine. Kako se po žalbi protiv ćutanja uprave tuženi mora očitovati, a nesumljivo to nije učinio, vjerovatno u cilju da izbjegne vođenje upravnog spora, osnovano se da zaključiti da su ispunjeni uslovi iz člana 17. ZUS-a, za podnošenje tužbe u upravnom sporu zbog „ćutanja uprave“. Obzirom da činjenično stanje u spisu odgovara navodima tužbe, a tužilac nesporno iscrpio postupak predviđen članom 17. stav 1. ZUS-a, zbog čega se tužba u ovoj upravnoj stvari ukazuje opravdanom,

obziorn da tuženi nije postupio u smislu odredbe člana 232. stav 1. Zakona o opštem upravnom postupku (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 13/02, 87/07 i 50/10, u daljem tekstu: ZOUP), jer u roku od 60 dana nije donio i stranci dostavio odluku po njenoj žalbi od 03.10.2014. godine, niti je to učinio do momenta donošenja ove presude.

Kod takvog stanja stvari tužba u ovom upravnom sporu se uvažava na osnovu odredbe iz člana 31. stav 4. ZUS-a, tako da se tuženom nalaže da u roku od 30 dana od dana prijema ove presude donese odluku po izjavljenoj žalbi tužioca od 03.10.2014. godine.

ZAPISNIČAR
Ahmetović – Ramić Alma

SUDIJA
Stamenić Darko

